

TƯƠNG NIỆM THẦY LÊ SĨ NGẠC

Ái Văn

Nhân xét: Lối viết của AH Ái Văn, dí dỏm mà chân thành, lúc sinh thời cụ Lê sĩ Ngạc cũng thích “tếu” vậy - Ngô Năm

Nhiều ái hữu đã viết nhiều về những liên hệ với Thầy LSN, từ nhỏ cho tới lúc Thầy vĩnh biệt anh em mình mấy tháng trước. Tôi chỉ ghi lại đây một việc nhỏ liên quan đến Thầy để nhắc nhở cho chúng ta . ..(xin đọc tiếp chứ viết ra kết luận trước mắt hay)..

Trong dịp làm buổi Kỷ Niệm 100 năm thành lập Trường Công Chánh, tôi có liên lạc với nhiều bạn đã từng làm Giám Đốc Trường Công Chánh định mời các vị này, nếu có thể về Nam Cali để tham dự Lễ cho được tốt đẹp hơn. Trong số những Cựu Giám Đốc quen với tôi như NTToàn, NDChí thì bị kẹt công việc nên không tiện về, tôi mới cả gan gọi Thầy bằng điện thoại để mời. Sở dĩ tôi dùng chữ cả gan là tại vì “sợ” Thầy cho dù là sang Mỹ tôi cũng đã có tiếp xúc thẳng với Thầy qua mấy lần đến Washigton D.C. , thậm chí đã có lần còn được mó mã tước chung với Thầy

Tại sao lại có cái “Phobia” (dùng chữ không đúng nhưng phải làm le xô chữ Mèo) ấy và đã bắt đầu từ bao giờ? Hồi còn là Sinh Viên Công Chánh, ai mà không sợ UY của Thầy. Thầy chưa có la ai mà ai ai đều nể , đều ngại ngùng nếu phải tiếp xúc với Thầy, trong khi đối với các Giám Đốc khác như Thầy Nguyễn Chánh chẳng hạn thì tôi feel “dễ dàng, tự nhiên” trong những khi tiếp xúc, và hình như Thầy là người thầy duy nhất mà tôi dùng chữ Con khi nói chuyện còn các thầy khác thì chỉ xưng là Em hay Tôi mà thôi. Thầy có một cái gì trong khuôn mặt, trong dáng dấp, trong lời nói làm cho mình kính phục, có xen tí tự ty nhưng không cảm thấy “ghét”. Ở trên tôi đã dùng chữ UY, e cũng chẳng có chữ nào trong tôi có thể diễn tả đúng hơn nữa.

Trong câu chuyện mời nói trên, Thầy nghe: Thưa Thầy, con là Ái Văn đây, Thầy có nhớ con không?, la` Thầy trả lời liền: Thầy nhớ chứ, (lâu lắm mới có liên lạc) và liền sau đó Thầy hỏi nhiều chuyện liên quan đến công việc của riêng tôi và cả đời sống gia đình của tôi nữa. Trong bụng tôi lúc đó thích lắm: À, Thầy mà còn nhớ ngay ra mình là chắc bởi mình cũng có gì khá đặc biệt nên Thầy mới nhớ chẳng, và bỗng cảm thấy “moi, c’est pas qui” và lấy làm hiu hiu tự đắc lắm!. Rồi lần sau nữa thì Thầy lại hỏi những anh bạn như NTToàn, TNRăng,LDKỳ, hỏi về ai chứ mấy tay này là bạn thân nên hỏi gì mà không biết (Toàn với Răng ơi, đừng sợ Thầy la, mình không khai hết mọi chuyện đâu, còn giữ lại vài chi tiết, làm vốn, O.K?).

Mấy lần nói chuyện với Thầy mới thấy Thầy còn nhớ nhiều bạn bè học trò cũ rất nhiều, trong đó tôi cũng chỉ là một đơn vị nhỏ bé của đám rất đông môn sinh của Thầy. Và bỗng thấy mình trở lại cậu bé học trò của thuở nào còn bé nhỏ, sợ Thầy những khi chưa làm bài homework, đang hồi hộp chờ đến giờ tan lớp trước khi Thầy kêu tới tên mình , vì ở VN thì theo thứ tự của tên chứ không theo họ nên chữ V đã đỡ cho tôi nhiều trận đòn... (Số cả).

Thưa Thầy, con còn giữ thơ sau cùng Thầy viết, câu thơ cuối Thầy viết : “Khi nào thì Thầy trò mình lại gặp nhau lại đây?”. Con chưa trả lời thơ Thầy vì.. vì.. nhắc, nhưng chắc chắn con cũng sẽ gặp lại THẦY.

